

MŪSŲ LIETUVA

NR. 49 (1584) – SEMANÁRIO – 1978 M. GRUODIS – DEZEMBRO 21 D. – 5,00 kr.
Rua Juatindiba, 20 (28) Caixa Postal 4421 – 01000 São Paulo, SP. Tel. 273-0338

ŠVENTOJI NAKTIS

Vyt. K. Jonynas

DAŽNAI PRISIMINTINA TIKROVĖ

Vėl švenčiame atsiminimą įvykio, kuris yra ir bus visų laikų žmonėms savas ir aktualus. Gyvendamas žmonių tarpe Kristus parodė, kaip arti yra Dievas su žmonėmis. Žmogaus prigimtis tai jaučia labiau, negu daugelis gali protu suvokti. Dievas žmonėms yra taip artimas, kad, anot šv. Pauliaus, jame gyvename, judame ir esame (apd.17,28). Su Dievu gyvenančio ir paprasčiausio žmogaus darbus Dievas taip laimina, kaip žemėn pasėtą augalo sėklelę: iš jos, mažytės, išauga augalas, žiedai, vaisiai. Daugeliu atvejų tikintis gali sakyti: Visa galiu tame, kuris mane stiprina (Filp.4,13). Jeigu Dievas su manim, kas prieš mane? (Rom.8,31). Tariant šiuos žodžius prisimena tie mūsų broliai ir sesės, kurie Rusijos komunistų vergijoje nenusigąsta nė grasinimų, nė kančių, net nė mirties, o viską pakelia didvyriškai, nes gyvena su Dievu. O be jo negalime nieko padaryti (Jon.15,5). Taip, žmogus gyvena ir veikia ir be Dievo, bet kokios to pasėkos? Vienas šių dienų Pietų Amerikos vienuolis, Carlo Coretto, teisingai rašo, kad mūsų laiko visi ir visur buvę ar dar esą diktatoriai davė tiek, kad jeigu jų vietoje būtų valdę nepilnamečiai vaikai, tai žmonijai būtų buvę be palyginimo geriau. Vaikai nebūtų išžudę milijonų nekaltų žmonių, nebūtų pristeigę pragariškų kančių stovyklų, būtų leidę reikštis ir patarti išmintingesniems už save, būtų davę žmonijai daugiau gero, negu pilni ambicijos, o mažos išminties diktatoriai.

Nutolus nuo Dievo, ir individo ir šeimos ir visuomenės gyvenime įsigali klaidinanti ir griauianti dvasia.

Kristaus gimimo prisiminimas ir tų švenčių dvasia tesuartina kiekvieną labiau su Kristum. Visiems linkiu ateinančiais 1979 metais patirti daug Dievo palaimos.

Vyskupas Vincentas Brizgys

LINKSMŲ KALĖDŲ ŠVENČIŲ!

Lietuviškos Kalėdos

Visose tautose Kalėdos yra švenčiamos su ypatingais religiniais- tautiniais papročiais, bet tai dar labiau matosi mūsų lietuviškose Kalėdose. Už tat suprantama, kad dabartinių metų mūsų tautiečiai Lietuvoje jas švenčia artimiausio sekmadienio proga, kada yra laisvi nuo darbo ir kada gali šeimų rateliuose palaikyti senovinius papročius. Visų pirma pažymėtina, kad anksčiau Kalėdos buvo švenčiamos net tris dienas, vėliau gi patrupinta į dvi dienas: pirmoji diena yra laikoma ypatingai šventa diena, todėl negalima lankytis pas kaimynus, nei priimti svečių namuose.

Nors pats žodis Kalėdos yra romėnų kilmės, bet pas mus į Lietuvą greičiausiai bus atėjęs per kaimynus gudus. Per Kalėdas, gruodžio 25 dieną yra minimas Kristus gimimas. Lietuviai, ir priėmę krikščionybę, Kalėdų papročius yra idėję daug savo senovės religinių papročių; skaitant lietuvių tautosakos rinkinius, aiškiai matosi, kaip kai kurie senovės dalykai netgi yra įpinti į krikščioniškas Kalėdų giesmes ir kai kuriuos papročius. Senovės lietuviai, kaip ir kitos ano meto tautos – įsivaizdavo, kad Kalėdos atvažiuoja iš tolimo krašto auksiniais ratais, ragindamos savo arklius šilkiniais ar auksiniais botagais, ir t.t. Tačiau reikia pastebėti, kad šios minimos Kalėdos neturi nieko bendro su Kalėdų saneliu, nors neša dovanas vaikams; šis Kalėdų senelis yra atsiradęs tik šio šimtmečio pradžioje, gi senukas Kalėda yra daug ankstybesnis. Tikrasis Kalėda yra svečias iš tolimo krašto ir namų laimės nešėjas; Kalėda lietuviškame kaime atvykdavo išverstais kailiniais, barzda padaryta iš linų, kreivota lazda, su krepšiu pilnu visokių šiupinio grūdų, ir atvykęs prie durų beldžia prašydamas įsileisti; jis prisistato šiais žodžiais: "Aš, Kalėda, atėjau iš ano krašto, kur miltų kalneliai, medaus upeliai, alaus ežerėliai, saldinais lyja, baronkomis sninga; nešu skarbų pilną tarbą, laimę, derlių ir kitokį labą; prašau dureles atidaryti ir į aną kraštą nebevaryti" (Liet. Enciklopedija, X 295). Įėjęs į vidų Kalėda pirmiausia beria iš savo krepšio grūdų saują, kad būtų geras derlius, vėliau duoda dovanų merginoms ir vaikinams, kad galėtų ištekėti ir vesti, pagaliau padainuoja ir pašoka, bet ne religinio turinio dainas ar šokius. Šis Kalėda yra priimamas kaip laimės nešėjas namams. Šeimnininkai paprastai pavaišindavo Kalėdą jau paruoštais valgiais ir senukas eidavo į kitus namus, nekartą lydimas jaunimo, kuris gatvėje ritindavo kaladę ir ją sudegindavo kaimo gale. Manoma, kad šis kaladės sudeginimas, dainuojant specialias dainas yra senų metų sudeginimas ir naujų pradėjimas. Pirmąją Kalėdų dieną tik šis Kalėdų senis galėdavo eiti iš namų į namus, kitiems gi buvo draudžiama, nes Kalėdos yra didelė šventė lietuvių galvosenoje. Čia kaip tik matosi, kad lietuviai ir priėmę krikščionybę, neatsisakė savo senovinių papročių, bet juos gražiai sujungdavo su savo naująja religija.

Senovės lietuvių galvosenoje pačios pavojingiausios dienos esančios tarp Kalėdų ir Trijų Karalių, nes tai esančios pačios trumpia-

sios dienos ir visokie pavojai, visokios dvasios slankioja tomis naktimis iš namų į namus; todėl suprantama kad tie vakarai buvo laikomi šventais ir niekas nedirbdavo jokio sunkesnio darbo, bet sėdėdavo namuose besišnekučiuodami bei prisimindami senus laikus ir senovės pasakas.

Paskutiniu laiku centrinis Kalėdų švenčių aktas yra KŪČIOS, kurios irgi lietuviams yra žinomos anksčiau negu krikščionybės atėjimas į mūsų kraštą. Kaikuriose vietose vartojama vienaskaita - kūčia, ir kitose – daugiskaita – kūčios; dažniausiai paskutiniu metu vartojama – kūčios. Kūčių vardas ir paprotys virinti kviečių ir miežių kruopas, pasaldinti medaus vandeniui ir teikti susirinkusiems į laidotuves ar didelių švenčių metu.

Šis paprotys taip gudų, taip kitų slavų, ir taip pat lietuvių, buvo įjungtas į krikščioniškus papročius. Krikščionybėje kūčios reiškia iškilmingą religinio pobūdžio, Kalėdų išvakarės vakarienę. Čia kaip tik buvo manoma pasekti pirmųjų krikščionių agapes, kada krikščionys tam tikrų religinių švenčių budėjimo laikotarpius ir pasninką, drauge valgydavo savo šeimose, parsinešę iš religinių susirinkimų vietų pašventintos duonos. Šis paprotys pirmiau pasirodė Lenkijoje ir vėliau Lietuvoje. Kadangi senovėje krikščionys daug pasninkaudavo ir kūčių dieną nevalgydavo nieko, tai suprantama kad iškilmingoji kūčių vakarienė prasidėdavo vakare, gana anksti, kada pasirodydavo pirmosios žvaigždės danguje. Kūčių vakarienė prasideda kalėdaičio (plotkelės) laužymu, kurį atlikdavo visuomet šeimos galva, visiems susėdus aplink stalą; kai kuriose vietovėse nesantiems šeimos nariams buvo paliekamos tuščios vietos, kad parodytų jų prisiminimą Kūčių vakarienė visuomet buvo laikoma grynai šeimynine švente.

Kūčių stalas yra paklojamas šieno pluoštele, ant kurio užtęsiama balta staltiesė ir ant jos padedami valgiai. Valgių skaičius turi būti 12, nors kaikuriose vietose svyruodavo tarp 7 ir 13 patiekalų. Visi valgiai turi būti grynai pasninkiniai valgiai, todėl niekuomet nebūdavo nei mėsos, nei pieno išdirbinių; stalas buvo užimtas silkėmis, įvairios rūšies žuvimi, grybais ir miltiniais dalykais, kurie būdavo pasaldinami aguonų ir medaus mišiniu; niekuomet negalėdavo trūkti prėskučių (šližikų). Šeima susirinkdavo prie stalo, pasimelsdavo trumpa malda, vadovaujama šeimos galvos, ir po to sėdavo prie stalo ir ramiai šnekučiuodami valgydavo. Pasikalbėjimų tema dažniausiai šeimos prisiminimai apie jos pasikeitimus paskutinių metų laiku. Niekuomet prie kūčių stalo nebūdavo svaiginamų gėrimų.

Visi patiekalai po vakarienės paliekami ant stalo, kad mirusieji irgi galėtų vėliau ateiti ir pasivaišinti.

Seimininkas paimdavo iš po staltiesės šieno dalį ir nešdavo gyvuliams padalinti; kartais ši ceremonija buvo paliekama paryčiui, kada atsikeldavo anksti ir ruošdavosi važiuoti rogėmis aušrinėms mišioms, kurios parapijos bažnyčioje buvo laikomos dar prieš auštant. Į šias mišias visi važiuodavo su skambučiais, todėl besiantinant prie miestelio girdėdavosi skambėjimas visais keliais, kurie veda į bažnytkaimį.

Kai kurie kūčių apeigų tyrinėtojai teigia, kad kūčios irgi buvo su krikščionintos senovės pagonių mirusiųjų minėjimas; dar kiti teigia, kad valgių apstumas reiškia derliaus šventės minėjimą. Tikriausiai senovės lietuviai sujungė ankstyvesnės savo religijos papročius su naujuoju krikščionybės turiniu. Tai rodo ir vienintelio gėrimo vartojimas: buvo geriamas šermukšninis, tai yra iš šermukšnių uogų išspausta sunka, gi senovės lietuvių religijoje šermukšnis buvo laikomas geriausia apsauga nuo visokių dvasių.

Kūčių vakare yra daroma daug spėjimų bei burtų: baigus vakarienę traukiamas šiaudas iš po staltiesės, kas ištraukia ilgesnį gyvens ilgiau; merginos išneša laukan šiukšles, iš kurios pusės girdi pirmiau šunų lojimą, iš ten atvažiuos piršliai; bėga basos atnešti malkų glėbį greitai pagriebusios pluoštą, skaito jau gryžioj:pora ar lyka, jei pora ištekės, jei lyka, lauks dar vienerius metus; lieja sutirpdytą vašką ar šviną į vandenį, iš susidariusių figūrų spėja apie ateitį.

Tai tik kai kurie spėjimai, praktikuojami Kalėdų metu ligi šių dienų, bet tautosakos aprašymuose randame daug daugiau papročių išlikusių senų žmonių atsiminimuose.

Visa tai rodo, kaip į krikščionišką kūčių sąvoką buvo giliai įjėję senovės lietuvių religijos elementai, ir kaip mūsų tautiečiai drauge išlaikė kai kuriuos jos atspalvius. Panagrinėję mūsų lietuvių religinius papročius, randame protėvių religijos liekanas, bet, gal būt, daugiau siai jų buvo kūčių ir Kalėdų švenčių papročiuose.

(Krivulė, Bogota)

KALĖDOS IR... GYVLINIMAS

Kristaus gimimas yra toks svarbus įvykis, kad jis pakeitė pasaulio istoriją; ir kaip tik šio pakeitimo ženklą skaitome laiką "prieš" ir "po Kristaus gimimo".

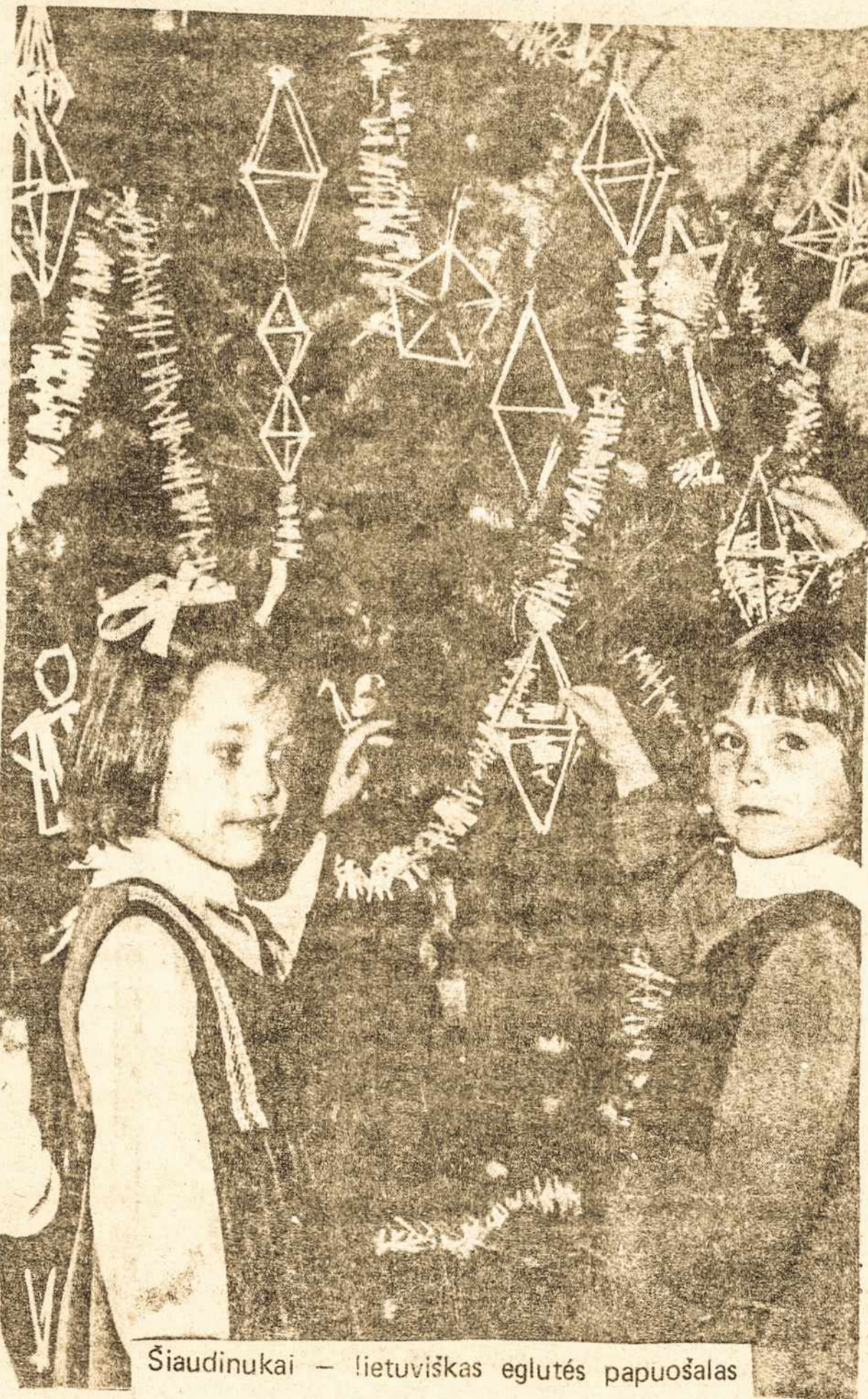
Tik gaila, kad žmonės ir tokį svarbų įvykį, kaip Kristaus Gimimo šventę – KALĖDAS – dažnai atšvenčia tik paviršutiniai, medžiaginiai: ar tai šventės panaudodami tik komerciniams tikslams, arba tik valgydami ir gerdami; arba jei tą Kūčių vakarą ar per Kalėdas ir plačiau atveria savo širdį, tai ant rytojaus ir vėl viskas baigiasi.

Pasaulis yra patrauklus, viliojantis. Tačiau mes, krikščionys, negalim leistis taip lengvai nukreipiami nuo tikro gyvenimo tikslo.

Kristus neatėjo žmogaus laisvės pavergti, o tik pats tapo žmogumi, kad žmogų išlaisvintų. Tačiau nei Kristus negalės žmogaus išlaisvinti, jei ir jis pats nesistengs atsipalaiduoti nuo žemiškų, medžiaginių vilionių pančių. Ir Kristus negalės gimti žmogaus širdyje, jei jam nebus vietos – jei širdis bus pilna medžiaginių troškimų bei vilionių. Ir toji artimo meilė, kurią šių laikų skelbia visokios blizgančios lemputės ir įvairūs garsiakalbiai, tenesibaigia su Kalėdų diena, o tesitėsia per visus ateinančius metus!

Su tokia mintimi linkiu visiems mūsų savaitraščio skaitytojams ir visiems lietuviams džiaugsmingų ir šventų KALĖDŲ ir laimingų NAUJŲJŲ METŲ!

Vytautas Bacevičius

Šiaudinukai – lietuviškas eglutės papuošalas

Kalėdų legenda

Iš pavergtos Lietuvos atsiųstas nežinomo autoriaus kūrinys

Atkeliauja jau Kalėdos
Per laukus, per baltą sniegą
Į tvartelį, prie lopšelio,
Kur Vaikelis tebemiega.

Nors maža, menka kūtelė,
Bet vistiek priglausti gali,
Ne turtuoliams namas šitas,
O paskirtas vargšo daliai.

Šieno sauja pataisyta,
Vystyklėliai šiurkštūs, lino,
Ne puošnioj pily karaliaus,
Bet tuščiam tvartely gimė.

Lapė turi savo urvą,
Vilkas guolį pasidares,
O minkštam sniege pusnyo
Turi prieglaudą kiškėlis.

Tik Žmogaus Sūnus atėjęs
Niekur prisiglaust negali,
Nors Karaliaus vardą turi,
Bet Jo sostas tik tvartely.

O aplink draugai gerieji,
Kaip vienintelė paguoda,
Gyvilėliai susirinkę
Kūdikėliui garbę duoda.

Ir avelė skuba, bėga
Į tvartelį savo seną,
Pamatyt greičiau nori
Kas tenai apsigyveno.

Jautis, poilsį nutraukęs,
Savo sunkią galvą kelia,
Išdidžiai, pakilęs žengia
Paskui skubančią avelę.

Asilas, kietai miegojęs,
Nuostabių balsų prikeltas,
Dar miegūstas pastebėjo,
Jog šviesose skendo tvartas.

Piemenėliai išgąstingai
Į padangės žvelgia tolį...
Giesmės skamba po žydrynę
Negirdėtos iki šiolei..

– Nebijokit, mano broliai, –
Balsas iš aukštybių tarė,
– Šiandien gimė Jėzus Kristus,
Kurio laukė visa žemė.

Va, pažvelkit į tą pusę,
Kur padangė skaisčiai žėri,
Nuostabias šviesas išvydę
Nuskubėjo gyvilėliai.

Bėkit, greitai į tvartelį,
Paskubėdami, kaip galit;
Rasit gimusį Karalių,
O tačiau, kaip jūs, bedalį.

Užtatai jums geras Draugas,
Kurs tikrai atjausti gali,
Nors mažytis prakartėlėj,
Bet Jis Dievas, Visagalis.

Pro tvartelio kiaurą stogą
Švietė žvaigždė nuostabioji,
O aplink giesmes gražiausias
Angelų pulkai giedojo.

Prakartėlėj palei sieną
Guli Kūdikis mažytis,
O švelnus nakties vėjelis
Glosto vėsoma rankytes.

Marija, gera Motulė,
Prie lopšelio pasilenkus,
Kūdikėlio skautų veidą
Glosto Josios švelnios rankos.

Ant lazdos parimęs meldžias,
Šypsena papuosęs veidą
Šventas Juozapas, Globėjas,
Kūdikėlį savo saugo.

Gyvilėliai viens po kito
Į tvartelį suguzėjo,
Pučia, šildo Jo kūnelį,
Dengia, saugoja nuo vėjo.

Ne visi sutilpti gali,
(Tvarte vietos kiek mažoka),
Gyviliai už tvarto sienos
Kūdikėlį garbint moka:

Vieni lenkia savo galvas,
Didelę pažinę šventę,
O kiti, aplink sustoję,
Atrajėlę tyliai kremta.

Ir mes bėkim į Betlėjų
Kur graži giesmė skardena,
Kad Dangaus Karalių garbint
Susirinktų visa žemė.

Malda ir prekyba Jėzaus gimtineje

Televizijos bei radijo žurnalisto išpūdžiai iš Kristaus gimimo šventovės Betlėjuje

Sių eilučių autorius MALCOLM MUGGERIDGE, parašęs knygą "Jesus. The Man Who Lives" ir išleisdinęs 1975 metais. "The Times" ją pavadino puikia studija apie reikšmingiausią dalyką. Autorius yra gimęs 1903 m. Britanijoje, studijavęs Cambridge kolegijoje, profesoriavęs Egipte, buvęs laikraščių redaktoriumi, jų korespondentu Maskvoje. Šiuo metu jis reiškiasi daugiausia kaip radijo ir televizijos darbuotojas. Čia pateikiame trumpą minėto leidinio ištrauką. RED.

Šventoji žemė yra pilna istorijos, rašytos ant akmenų, išreikštos gatvių veidais, besikeičiančiu alfabetu. Bet iš tikrųjų tai nėra vien istorija, kurią čia radau — joje glūdi gilesnė bei tauresnė tiesa po akmenimis, prasiveržianti pro veidus, triukšmus ir apgavystes.

Gerai atsimeņu apšvietimo momentą. Tai buvo Kristaus Gimimo šventovėje Betlėjuje. Aš sėdėjau kriptoje ir laukiau kada išeis lankytojai, kad galėtume pradėti filmavimą. Prieš tai dienos metu filmavome netoliese esančius laukus, kur piemenys ganė kaimenę, kai išgirdo džiugią žinią, kad Išganytojas gimė Betlėjuje ir kad Jį ras suvystytą ir paguldytą prakarte. Tuose laukuose buvo piemu, kuris ganė savo kaimenę — avis ir ožkas. Jos buvo atskirtos, kaip kad reikalaujama. Kai jis pamatė mus ir mūsų aparatus, paėmė ant rankų avį, visai taip, kaip pavaizduota spalvotuose paveiksluose, kuriuos mačiau vaikystėje Šv. Rašto pamokose. Kai mūsų filmininkas ruošėsi fotografuoti, piemu pastatė avį ant žemės ir atėjo pas mus derėtis dėl atlyginimo. Kai pagaliau susitarėm ir nufilmavom jį bei jo kaimenę, nuėjom į Kristaus Gimimo šventovę, kurion buvo labai sunku įeiti dėl elgetų ir vaikų, siūlančių pirkti atvirukus, Rožinius bei kitokius suvenyrus.

Pasišalinęs nuo jų įkyrumo, radau vietą kriptoje ant akmens, šešėlyje degančių žvakių, kurios buvo vienintelė šviesa. Galvojau sau vienas: kokios nerimtos vadinamosios šventos vietos! Koks grasus komercializmas jas išnaudoja! Ar lengvatikis negalėtų manyti, kad kriptoje sidabro kryžiumi pažymėtas lopinys yra tiksliai ta vieta, kurioje gimė Jėzus? Man rodėsi, kad Šventoji Žemė tapo paversta savotišku "Jesusland", panašiai kaip "Disneyland".

Visi dalykai kriptoje — akinančių spalvų užuolaidos, dengiančios akmens sienas, neskomingi kryžiai, paveikslai, kabančios lempos — sudaro tokia

nuotaiką. Esminis bruožas Kristaus gimime buvo paprastumas — tikra priešingybė Afroditei, kylančiai iš jūros visa savo didybe ir grožiu, arba Apolonui, didingai spindinčiam ir pralenkiančiam kitus dievaičius. Dėlto įrengiant tą šventvietę, laikomą Jėzaus gimimo vieta, nederėjo prikrauti sceninių reikmenų, užgožiančių pliką prakartą, kuris dabar atrodo kaip visokių senų liturginių daiktų sandėlis! Vietoje to šventovėje reikėjo pabrėžti sienų plikumą, kuklumą, suderintą su šventės nuotaika, kad ir vargiausias lankytojas pajustų, jog Dievo Sūnus atėjo šin pasaulin dar menkesnėse sąlygose.

Taip bemastydamas pradėjau stebėti kriptos lankytojų elgseną. Kaikurie žegnojosi, kiti klaupėsi, bet dauguma jų buvo standartiniai XX šimtmečio laimės jieskotojai, kuriems Kristaus Gimimo šventovė tebuvo viena iš turistinių atrakcijų, kaip Taj Mahal arba Madame Tussaud vaško muzėjaus baisybių kambarys Londone, kaip balzamuotas Lenino lavonas Raudonojoje Aikštėj Maskvoje. Vis dėlto pastebėjau, visų jų veidai atrodė šiek tiek pasikeitę Jėzaus gimimo scenos akivaizdoje. Jie lyg sakyte sakė: štai, čia Jis atėjo pasaulin, čia mes Jį rasime! Tą akimirką dingo nuobodumas, tingus smalsumas, klaidžiojanti mintis. Dar kartą toje vietoje suspindėjo garbė ir angelų balsai skelbė: "Šiandieną jums gimė Išganytojas... kuris yra Kristus Viešpats!" Jie perkeitė šią turistinę įdomybę į autentišką šventovę

Blake rašė: "Visa tai, ką galima tikėti, yra tiesos pavidalas". Arba: "Tiesa niekad negali būti pasakyta taip, kad būtų supras-ta ir netikima". Jėzaus istorija, atpasakota Evengelijoje, yra tiek tikra, kad gali būti ir yra tikima. Jos tiesos reikia jieskoti ne tiek istorijoje, archeologinėse dulkėse, antropologiniuose kauluose, kiek tikinčiųjų širdyse. "Kur du ar trys susirenka mano vardu, — pažadėjo Jėzus, — ten ir aš esu su jais". Šis pažadas gali būti net neįtikimiausiose vietose, įskaitant ir Jo gimimo vietą laikomą kriptą Gimimo šventovėje Betlėjuje.

Jieskojimas Jėzaus istorijoje yra lygiai neišmintingas, kaip ir bandymas išrasti matą begalybei matuoti arba padaryti laikrodį, kuris eitų amžinai. Dievas žiedžia istoriją pagal savo tikslus, apreikšdamas joje "slėpiningą simetriją" (Fearful Symetry), kuri yra Jo kalba su žmonėmis. O istorija tėra molis, kuriuo Jis pasinaudoja. Juk kas gi jiesko Mikangelo "Pietos" akmenų skaldykloje, iš kur buvo paimtas marmuras jai sukurti? Arba kas jiesko Šekspyro karaliaus Lyro Holinšedo "Kronikose"? Jei tai tiesa mirtingo genijaus atveju, juo labiau tiesa kūrėjo atveju, kai juo yra pats Dievas, panūdes atsiųsti mums savo atvaizdą ženklais, naudodamasis mirtingųjų kalba, kad atskleistų naujas vilties bei supratimo perspektyvas. Tai ir buvo įsikūnijimas, aprašytas ketvirtosios Evangelijos pradžioje. Tai viena svarbiausių vietų, kada nors

ir kieno nors parašytą. Nuo triumfuojančios įžangos žodžių "pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas" iki nuostabios ir drąsinančios pabaigos "tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų... pilnas malonės ir tiesos" ši Evangelija įsakmiai aiškina, kodėl turėjo būti įsikūnijimas, ką jis reiškė žmonijai anais laikais ir visais amžiais

Taigi, Jėzaus istorija prasi-dėda įsikūnijimu. Be jo visai nebūtų krikščioniškosios istorijos. Įvairiais laikotarpiais pasaulyje atsirado daugybė žymių pranašų, mistikų, kankinių, šventųjų, gyvenusių bei kalbėjusių žodžius, pilnus malonės ir tiesos, už kuriuos turime būti dėkingi. Tačiau nė vienas jų nesiskelbė ir nebuvo laikomas įsikūnijusiu Dievu. Tik Jėzaus atveju tikėjimas tvirtai skelbė, jog kai Jis atėjo pasaulin, Dievas teikėsi priimti žmogaus pavidalą, kad tuo būdu žmonės trokštų Dievo panašumo, siektų iš savo mirtingumo Jo nemirtingumo, iš savo netobulumo — Jo tobulybės. Senajame Testamente pasakyta: niekas negali išvysti Dievo ir išlikti gyvas. O Kierkegaardas sako: Dievas negali padaryti žmogaus sau lygiu, jo neperkeisdamas į kažką daugiau nei žmogus. Vienintelė galimybė Dievui buvo tapti žmogumi. Jis tai ir padarė įsikūnydamas Jėzaus asmenyje. Tuo būdu Jis atidarė langą siaurame, tamsiame egoistiniame kalėjime, kuriame visi mes smilkstame, į šviesą, į perspektyvą, nurodydamas kelią į "garbingą Dievo vaikų laisvę" (šv. Paulius) iš kūno vergijos ir valios siautėjimo.

KRISTUI
TINKAMIAUSIAS
PRAKARTĖLIS —
TU PATS

Jonas Minelga

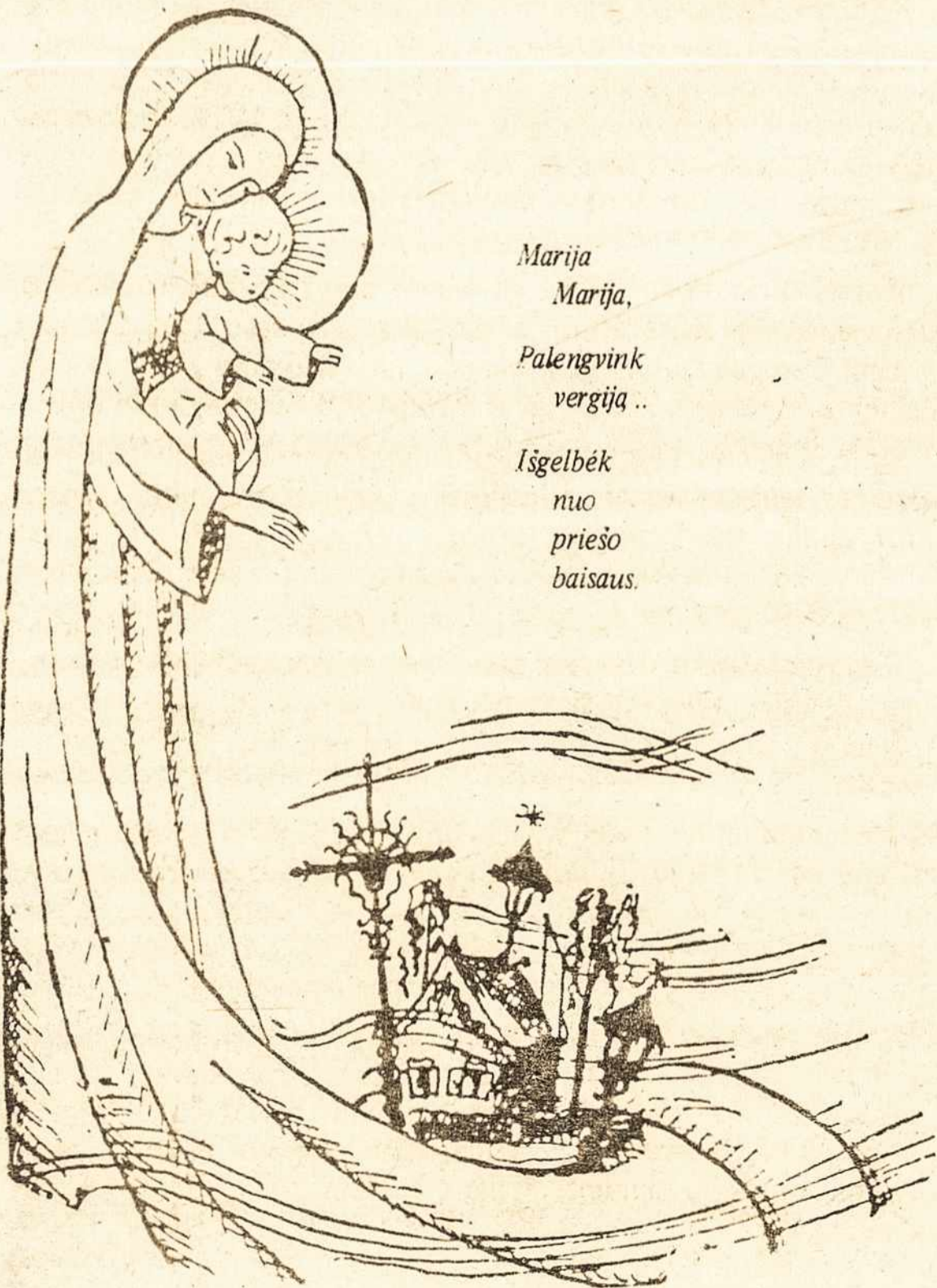
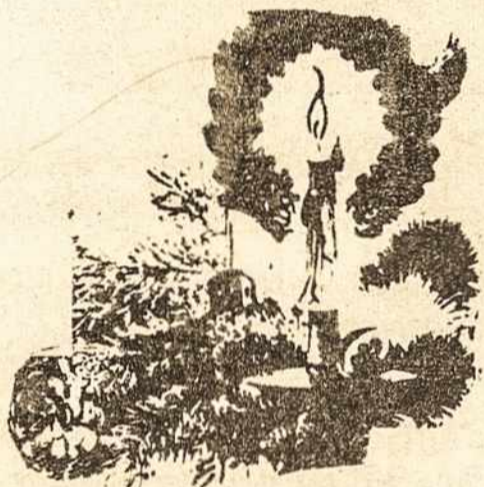
KALĖDŲ NAKTĮ

O vėjau ledinis,
Kam džiaugsmą karpai?
Jau girdim, — liūliuoja
Rarotų varpai.

Nušvito Betliejus:
— Jėzuli brangus,
Ar tavo gimtinė
Bus čia, — ne dangus?

Atbrisi pusnynais,
Užtvensim gatves,
Prie švento lopšelio
Zvaigždutė atves.

O vėjas nerimsta,
Už lango baugu,
Gerasai Jėzuli,
Pabūk man draugu.

Marija
Marija,

Palengvink
vergiją ..

Išgelbėk
nuo
priešo
baisaus.

J. Daumantas

PARTIZANŲ KŪČIOS

Dešinys su savo kuopos vyrais nutarė Kūčių vakarą švęsti kartu. Taip atrodė daug saugiau, negu leisti paskiriems kovotojams Kalėdų išvakarės sutikti kas sau, ar pas savo artimuosius. Partizanai jautėsi viena šeima, todėl ir šitokios Kūčios atitiko lietuviškus papročius. Vietą pasiūlė antro būrio vadas Papartis. Prie bendro stalo buvo pakviestas ir rinktinės štabo adjuntas Tigras.

Papartis vietą parinko Skerdupyje. Šeimininkai, Papatčio vyrai, numatytoje sodyboje atsirado kartu su sutemomis. Tigras su Dešiniu ir kitais vadais kovotojais pasiekė nurodytą vietovę tik apie dešimtą valandą nakties. Paskyrus dvi poras sargybai, visi po trumpos maldos susėdo kūčiauti. Bučiuojantis visiems per rankas ėjo laužomos plotkelės.

Antroji sargybos pamaina, pranešė, kad išilgai kaimą pastebėjo traukiantis išsidėsčiusius dvi dešimtį bolševikų Partizanai skubiai paliko pakrautus stalus ir pasiruošė kautynėms, nes traktis neatrodė tikslinga, kadangi nuo bolševikų negalima buvo paslėpti pėdsakų sniege. Skubiai jie pasidalino į du kautynių skyrius. Vienam vadovauti pasiėmė Dešinys, o kitam Tigras. Vienas skyrius pasiliko vakariniame kaimo pagiryje, o kitas skubiai persimetė į rytinį. Prisileidus bolševikus iki reikiamo atstumo, buvo paleista ugnis. Bolševikai, kaip avys sumišę pradėjo trauktis. Partizanai, sudarę pusės apsupimo standrų žiedą dulkino bebėgančius ivanus.

Nuviję rusus apie porą kilometrų partizanai grįžo atgal, pasiėmė staltiesę už keturių kampų su Kūčių likučiais ir išėjo į mišką.

Gimstantį Dievulį jie sutiko kelmynėj.

PIEMENĖLIAMS

Piemenėliams, vargdienėliams
Tarė angelas šviesus:
Džiaugsmą garbę Dievas skelbia,
Nes jis aplankys visus.
Bėkit, bėkit, piemenėliai,
Duokit garbę Kūdikieliui,
Prakartėj suvystytam.

Koks mažutis, malonutis,
Spindi saulės skaistumu
Motinėlis veidas žeri,
Kaip žvaigždėtu vainiku.
O Globėjas senutėlis,
Pamaldžiai rankas sudėjęs,
Džiaugias, šypsosi ramus.

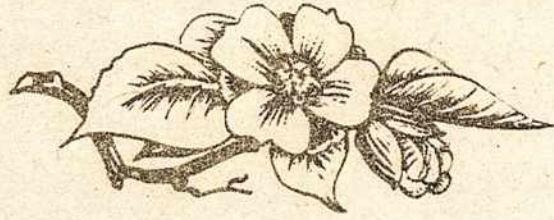
O Švenciausias, o Augščiausias,
Nusileidęs iš dangaus,
Didį vargą žemėj randa
Ir nedaug širdies žmogaus.
Mes atbėgom, piemenėliai,
Šio pasaulio vargdienėliai,
Tavęs, Dievo, — garbinti.

DIDIS DŽIAUGSMAS

Didis džiaugsmas patekėjo
Su žvaigžde viršum Betliejaus;
Širdys laime ėmė plakti:
Gimė Dievas šitą naktį
Muškim būgnais, trimituokim,
Jėzui garbę atiduokim
Šiąnakt mums užgimusiam.

Angelai į žemę leidos,
Ir giesmės skambėjo aidas,
Giesmę angelų apžinę
Piemenėliai davė žinią
Muškim būgnais, trimituokim..

Davė žinią piemenėliai,
Kad ramybė žemėj kėlės,
Nes kūtelėje Betliejaus
Šiąnakt gimė Atpirkėjas.
Muškim būgnais, trimituokim, —
Jėzui garbę atiduokim
Šiąnakt mums užgimusiam.

Halina Mošinskienė

ŠVIESIU ANGELU IŠSKRIDO

(A. A. Anelės Dubauskienės atminimui)

*„Po kryžių klūpo mūsų dienos,
kaip motina kadais..
Kur tu? .. Kur aš? .. Kur dar nevienas?
Kur tūkstančiai nueis?“*

Pr. Lembergas

Pirmas advento sekmadienis – gruodžio m. 3 diena. Įžengiame į Kristaus užgimimo laukimą ir tuo pačiu pasiruošimą Kalėdų šventėms. Kalėdų visi laukia – šeimos susiburia, vaikai skuba pas tėvus, anūikai pas senelius. Tik ne visiems šis Advento sekmadienis atnešė džiaugsmingą viltį – sunkūs liūdesio debesys užtemdė Rio de Janeiro skaidrią padangę, skaudi žinia skriejo žaibo greičiu – pasimirė ANELĖ DUBAUSKIENĖ. – Ištikta paralyžiaus, jina buvo bejėgė per 13 mėnesių. Neteko kalbos (o mėgo taip daug šnekėti), negalėjo be pagalbos nei pasiversti, buvo reikalinga nuolatinės globos, o, sąmonė liko šviesi, tad juo sunkiau buvo pakęsti ligonei savo bejėgiškumą. Bet Apvaizdos gailestingumas atėjo su pirmuoju šio Advento sekmadieniu – ir jina užmigo amžinam poilsiui.

Anelė Dubauskienė - Kovaitė, gimusi Lietuvoje 1907 m. gegužės m. 28 d. atvyko su tėvais 1926 m. Brazilijon, drauge su savo sesutėmis ir broliais. Čia ji ištėkėjo už Igno Dubausko. Išaugino du sūnus – Edmundą ir Igną kurie jau yra vedę, ir močiutė galėjo pasidžiaugti savo 5 anūkais. Anelė niekada neišsižadėjo savo kilmės, nei kalbos – ji buvo lietuvė visais savo įsitikinimais, o savo gerumu ir nuoširdumu gerasis angelas visiems, kurie ją pažinojo.

Mudviejų pirmoji pažintis liko nepamirštama, kai 1947 m. rugsėjo 1 d. atvykome į Ilha das Flores – imigrantų pereinamą stovyklon. Užsibuvome ten ilgiausiai bene 2 mėnesius, kol vyras susirado darbą ir šeimai tinkamą vietovę gyventi. Barakai ištuštėjo. Buvo neįprastai karšta, tvanku, vargino uodai. Maistas neįprastas – vaikai pradėjo sirguliuoti. Nuotaika slegianti – Kaž kokia baimė nepažįstamo krašto, nesuprantamos kalbos, pašėlęs noras grįžti Europon.

Vieną vakarą grįžta vyras iš Rio apsikroves ryšuliais ir sako: – Kaskite arbatą, atvežiau saldumynų gardumynų. – Kol tvarkė spiritinį kaitintuvą jis išviniojo popierius. Netikiu savo akimis – didžiulis gabalas kvapnaus, uogiene ir kremu pertepto torto. Iš kur? – klausinėju.

– O gi, susitikau mieste lietuvį inž. Joną Abraitį kaip iš „deus ex machina“ iškritusį. Jis nusivedė mane pas lietuvius Dubauskus. O ten gimtadienį švenčia. Pasodino mane šeiminkė užstalėn, vaišino viskuo, krovė į lėkštę vis ir vis kitokius skanėstus, o kai pasakiau, kad manęs laukia vaikai, tai tuoj pat pridėjo va, šitas lėkštelės skanėstų. ir beveik pusę viso torto atplovė jums.. –

Aš net apsiašarojau ragaudama tuos skanėstus, ir patikėkite – tokio skanaus „bolo de aniversário“ iki šiol man neteko niekur ragauti.

Kiek vėliau teko man asmeniškai aplankyti Dubauskus ir susipažinti su jų šeima, su mieląja ponija Anele, padėkoti jai už skanėstus, kurie – prisipažinsiu, ne vien mano gomurį pasmagino, bet sustiprino viltį, kad neesame čia visų „apleisti“. Nuo to laiko mes susidraugavome. Radęs darbą Rio de Janeiro, mano vyras apsigyveno pas Dubauskus, o aš dažnai nuvykdavau jį aplankyti.

Tais, 1947 - 1950 m. laikais, Dubauskų namai visada būdavo pilni žmonių, ir vis atsirasdavo pavienių naujų, kurie rasdavo prieglobstį ir nakvynę jų pastogėje. Ponija Anelė sakydavo: „Gyvenk, kol susirasi darbą. Valgysi ką mes patys valgome; kai užsidirbsi užtektinai, atsilyginsi, o dabar gyvenk, kaip kiti gyvena..“ – ir tuose kukliuose nemeliuose S. Cristóvão priemiestyje, kartais glaudėsi virš 10 vyrų. Nes Anelė nemokėjo ir negalėjo atsakyti niekam nei „duonos kąsnio“, nei nakvynės, pati susispaudusi trijuose kambarėliuose ir saly-

ANELĖ ir IGNAS DUBAUSKAI Rio de Janeiro mieste, Brazilijoje, su čikagiške anūke Zita, gimusia Brazilijoje

tėje, kur tiek jaukių ir nuotaikingų valandėlių praleidome susimetę iš visų Lietuvos pakampių

O juk nebuvo turtuoliai. Ignas Dubauskas Lietuvoje buvęs savanoris dirbo staliumi viename baldų fabrike. Primityviose sąlygose, tarp medžio dulkių, darbas buvo sunkus ir kenkė sveikatai, bet jis laikėsi to darbo, kol išmokslino savo sūnus ir pajėgė nusipirkti savo nuosavybei tą patį namelį – rua Santa Pastora, 17, kurį Anelė taip mylėjo, ir kuriame tiek gražių ir šviesių valandėlių jos gyvenimo prabėgo. Ji mėgo pasakoti prie kavutės puoduko ir papirosėlį užsirūkius, kad čia pas juos lankėsi buv. ministeris Martynas Yčas, kuris vėliau ir pasimirė Rio de Janeiro – palaidotas S. João Batista kapinėse. Lankėsi ir Lietuvos Respublikos paskutinis prezidentas Antanas Smetona – rodydavo su pasididžiavimu fotografijas. Konsulas Aukštuolis su ponija ir kt.

Anelės Dubauskienės dėka, jų šeimos durys buvo atviros visiems lietuviams. Kai išsikalbėjus, jai pasisakydavau savo ilgesį Lietuvos ar bent Europos kultūringo gyvenimo, jina sakydavo: „Nenusimink čia irgi žmonės geri, kraštas geras – priprasi, kaip mes pripratome.“

Apie ją spietėsi lietuviškas organizuotas gyvenimas, gimtadieniai, vardinės, tautinės šventės, minėjimai – Dubauskienė tempė savo vyrą ir vaikus, seserį, gimines, draugus. Visada šypsanti ir draugiška, niekada niekuo nesiskundė – jai visi žmonės buvo geri, nes ir ji pati visiems buvo gera.

Pastaruoju laiku džiaugėsi sūnų šeimomis, marčiomis, anūkais, bet labiausiai mylėjo savo namelį, kuris, savo laiku, buvo tiek daug ir įvairių „pakeleivingųjų“ lietuvių priklaudęs, kur jina jautėsi geriausiai.

Mūsų paskutinis pasimatymas buvo 1976 m. gruodžio m. pradžioje, kai S. Paulo „Literatūrinis būrelis“ buvo nuvykęs su savo programa pas Rio de Janeiro lietuvius. Ponija Dubauskienė su savo seserimi Salomėja paruošė tada visas vaišes inž. Kazio Audenio viloje. Teko dar pasikalbėti, bet niekam nedingtelėjo mintis, kad matomės paskutinį kartą.

Š. Brazilijos lietuviai neteko nuostabios savo paprastumu, bet iškilios savo patriotizmu ir altruizmu heroiškos išeivės tautietės, ir kas ją pažinojo, niekada jos nepamirš. Išsėkis ramybėje, geroji Anelė, Šviesia žvaigždėle spindinti mums iš dangaus dabarty ir ateities kartoms.

S. Paulo, 1978 m. gruodžio 7 d.

LITERATŪRA • DAILĖ • MOKSLAS

Gina – Gražina Boleckis

IR KIAULĖS MOKA ATSIKERSYTI.

Gražina siūnia šį (ir kitą, lietuvišką) feljetoną sukaktuviniam ML numeriui. "A vingança dos porcos" redakciją pasiekė jau laikraščiu išėjus. Sabotažas? – Gal būt. Bet jie neužsigavo – net nesukriuksėjo.

Gražina žada ateit ir su kitais elementais. Tik kad to laiko stoka. "Rašau j du laikraščius vietinėj spaudoj ir jau turiu paruoštą feljetonų rinkinį portugalų kalba "Rato subversivo", kurį ruošiu išleisti metų pradžioj. Po truputį rengiu kitą rinkinį lietuvių kalba, bet dar nežinau kur išleisti".

Linkim Gražinai geriausios sėkmės ne tik su portugalais, bet ir su lietuviškais feljetonais (jū vieną talpinsim sekančiam ML numeriui). Ir dėkojam už bendradarbiavimą

(Eilėraštis tilpęs ML-voj prieš kokius 13 metų).

Nijolė Pupienytė-Mikalkėnienė

S A P N A S

Sapnavau tą mažytį upelį
Kurs bėgo tėviškės laukais;
Mačiau ir tą brangų takelį
Atžymėtą dar mano pėdais.

Nuskyniau baltą ramunėlę,
Su meile segiau prie plaukų
Štai ir išvydau rugiagėlę.
Sūbuojančią vėjelio tarp rugių.

Bėgiojau pieva su drugeliais,
Ta pieva, kur mažytė palikau;
Ir štai man sudiegė širdelę –
Tai buvo sapnas. Atbudau.

A VINGANÇA DOS PORCOS GINA - GRAŽINA Boleck.

GINA BOLECKIS

Ninguém gostaria de viver pra todo o sempre num immundo chiqueiro a engolir os restos de comida até enjoar ! Nem os porcos . . .

Vai ver, que por isso eles pegaram a peste suína só para se vingar . . .

São uns "sado-masoquistas" – diriam os psicólogos, se se tratasse da gente.

Mas ninguém se interessou em estudar a psique dos porcos, talvez por isso toda essa guerra, essa vingança . . .

– Me dá um churrasquinho, moço – pedi ao entrar numa lanchonete.

– Mas não quero de porco . . .

– A senhora é jornalista – ele me encarou desconfiado.

– Não. Sou humorista. aquela que escreve para as pessoas rirem . . .

– Pois eu quero é chorar . . .

– Mas por que, moço?

– Por que? Por causa dos meus porquinhos ! Todos limpinhos, sadios, só vendo . . . Dormem comigo, comem comigo . . . eles são o meu pão de todo dia !

Trabalho nesta lanchonete e a patroa lá em casa dá comida de pensão . . .

Se souberem que tenho uns porcos, vão levar os bichos pra queimar . . .

– É . . . isso aí – interveio um freguês bem informado – sabem, as Forças Armadas já estão mobilizadas, com todos os Ministérios na frente, e parece, que vamos entrar em Estado de Sítio . . .

– Por causa dos porcos? – perguntei incrédula

– Claro, que não é por causa da gente . . . – interveio um mulatão – até que queria ser porco pra receber toda essa atenção . . .

– Você já o é ! – desabafou o dono dos porcos não foi você, quem denunciou que eu vendia churrasco de gato?

E não vendia? ! O que então, faziam os trinta

e tantos gatos lá em sua casa?

– Eram para uso próprio, seu besta ! Juro ! Foi sua descabida inveja, seu medo de concorrência . . . Pois meu negócio ia de vento em popa . . .

Quase se atracaram os dois. E só depois de beber umas e outras se acalmaram um pouco . . .

– E se a gente comer a carne de porco, o que acontece? – perguntou uma dona mastigando um succulento sanduiche de pernil de porco.

– Nada ! Até o próprio Ministro falou sobre isso ! Meu primo comeu, e não aconteceu nada ! Só grunhi um pouco de noite . . .

A dona jogou o sanduiche e correu pra fora. Quando saí da lanchonete, o "bem informado" foi atrás de mim:

– Você sabia, que o rebanho dos suínos no país era enorme? Exportamos a carne de porco para o inglês comer o "bacon" com ovos no seu "brekfast" agora vamos precisar de importar até a mortadela . . .

– Bem, os donos vão ser indenizados . . .

– Isso é outro papo ! O prejuízo geral é incalculável . . . Nós aqui ainda não podemos importar nada, quase nada . . . só exportar . . .

– De fato, é uma lástima . . .

– Lástima? ! É uma calamidade ! Vou dizer, há política atrás disso . . .

Espionagem ! Vai ver que um espião trouxe de fora a peste, só pra abalar ainda mais as nossas finanças . . . Espero, que não deflagre a guerra . . .

– A guerra? ! – interrompi – mas que imaginação mórbida, kafkiana !

De fato, um episódio muito desagradável, mas a guerra até agora só atingiu os porcos !

– Tomara . . . tomara . . . – murmurou o indivíduo – e se mandou para outra lanchonete . . .

TRIBUNA *MA* Gina – Gražina Boleckis

Niterói, 19 de junho, 78

MANO MEILĖ

Tu prisimink mūsų jaunystę,
kada mylėjau aš tave,
ir karšta meile tu žadėjai
mane mylėti amžinai.

Dažnai svajoju, giliai sapnuoju –
jaučiu tavo lūpas bučiuojant mane,
ir tavo galvą ant mano krūtinės,
tyliai kartojant aš myliu tave.

Viskas praėjo kaip viesulai,
bet mūsų meilė dar gyva,
kaip baltos rožės žaliai daržely,
jina žydės mums amžinai.

Kai šaltas kapas atskirs mus,
prašau tave dar vieną kartą:
ateik prie kapo, ir pakartok,
dar vieną sykį, kad myli mane

Sofija

LIETUVIŲ LIAUDIES PASAKA
"Saulė, menulis ir vėjas" į azerbaidžaniečių kalbą išvertė Vagifas Arzumanovas, iliustravo vilnietis dail. Antanas Šakalys. Pasaka išleista 40.000 egz. tiražu.

VILNIAUS KATEDROJE, kuri dabar paversta paveikslų galerija, buvo paminėtos jos kūrėjo architekto Lauryno Stuokos-Gucevičiaus 225-tosios gimimo metinės.

DEVINTOJI SAJUNGINĖ FOTO-PARODA "Taika, darbas, jaunystė" Riazanėje buvo sėkminga Lietuvos atstovams. Lietuvos Fotomeno Draugija už pateiktą nuotraukų rinkinį gavo I laipsnio diplomą ir medali. Šiuos žyminis taipgi laimėjo A. Sutkus už "Vasarą kaime" ir R. Linionis už "Kūrybą". Antrojo laipsnio diplomai įteikti fotografams V. Butyrinui ir B. Nekrylovui.

LIETUVOS TELEVIZIJA transliavo mažiesiems žiūrovams skirtą estės R. Reiljan pjesę "Pilė, Sviedinys, Pasišiaušėlis ir kiti". Iš tikrųjų tai buvo nufilmuotas lėlių teatro spektaklis, kurį režisavo L. Lankauskaitė, talkinama muziką parašiusio kompoz. J. Andrejevo, spalvingas lėles sukūrusios B. Cvirkienės.

MENO DARBUOTOJŲ RŪMUOSE vilniečiai susitiko su prozininku

Algirdu Pocium. Jo kūrybinį kelią apžvelgė literatūros kritikas A. Zalatorius, apsakymų ištraukas skaitė "Novelės" teatro aktoriai. Prie jų prisijungė ir pats autorius, paskaitydamas ištrauką iš naujos savo novelės "Be artistų". **V. Kst.**

MŪSŲ ŽINIOS

DIDELIS PYRAGAS

Sekmadienį, gruodžio 17, p. **PRANAS LUKOŠEVIČIUS**, ML-vos skaitytojas nuo pirmojo jos numerio ligi šiandiena, sulaukė 80 metų.

Šią sukaktį atšventė, piaudami didelį pyragą ir giedodami dar **ILGIAUSIŲ METŲ**, žmona Marija, dukterys Eugenija Bacevičienė ir Stasė Pavilionienė su savo vyrais ir šeši anūakai.

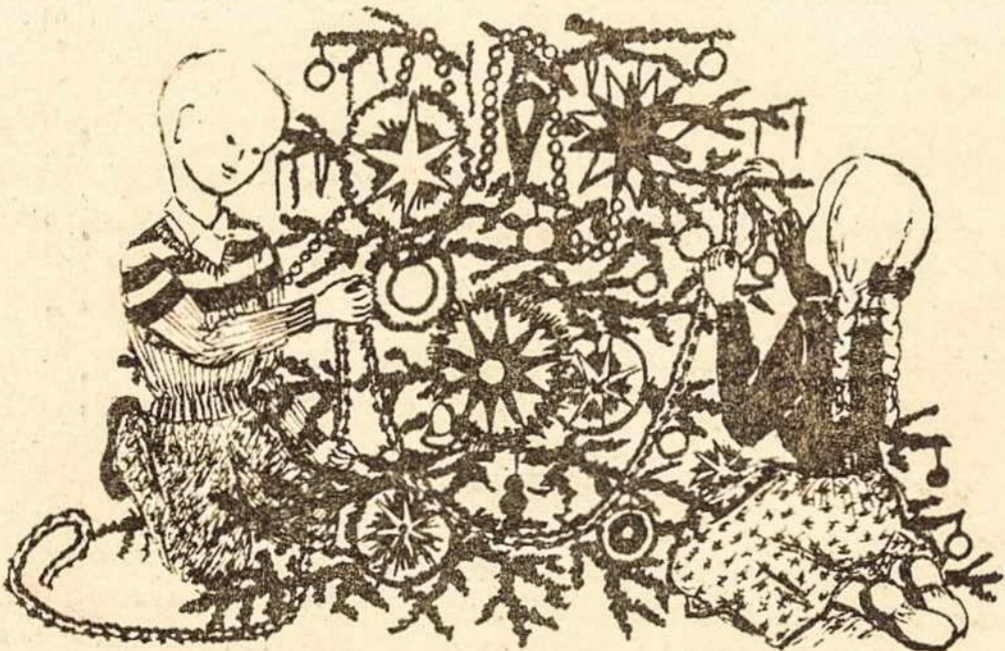
Sia proga jubiliatą sveikina, kaip nenuilstantį mūsų spaudos skaitytoją, atsakingasis ML redaktorius, p. Vytautas Bacevičius ir visa gausi ML skaitytojų bei rėmėjų šeima.

PAJŪRIO LIETUVIŲ SUSITIKIMAS

Praejusį sekmadienį pajūrio lietuviai susirinko Santose, Embaré Casa Pia S. Vicente patalpose. Nors buvo kviesti vien tik per laikraštį, o ir pats oras nebuvo palankus – juodi debesys dengė visą pajūrį o paskui prapliupo ir lietus – vistiek susirinko keletas tautiečių pajūrio lietuvių atstovų. Per pamaldas, pradėtas su 'Pulkim ant kelių', šv. Kazimiero p-jos klebonas, kun. Pr. Gavėnas, atvykęs iš S. Paulo, pašventino kalėdaičius-paplotėlius, nušviesdamas ir svetimiems lietuviškų Kūčių tradiciją ir reikšmę.

Paskui buvo pasidalinta kalėdaičiais ir sveikinimais bei linkėjimais ateinančių švenčių proga.

Negalėjusiems dalyvauti siunčiame geriausius linkėjimus ir per šias laikraščio eilutes: Lai Kūdikėlis Jėzus laimina Jus per šiuos ateinančius Naujus 1979 metus.

LIETUVIŠKOS SPAUDOS RĖMĖJAI
YRA SAVOS TAUTOS GYNĖJAI

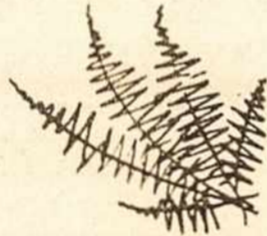
AUKSINIS VEDYBŲ JUBILIEJUS

Šeštadienį gruodžio 16, p.p. **MARIJA** ir **VINCAS MAZURKEVIČIAI** atšventė 50 metų vedybinio gyvenimo sukaktį. Atšventė ją padėkos Mišiomis V. Zelinos bažnyčioj, kur juodu palydėjo prie altoriaus duktė, žentas ir trys vaikaičiai – anūakai.

Per Mišias, kurias celebravo kun. Pr. Gavėnas ir kuriose dalyvavo daug pakviestų svečių, žiedų pašventinimo metu Teatro Municipal solistas, p. Stasys Orentas su žmona Ana Maria, akompanuojant M. Feliksui Girdauskui, sugiedojo "Ave, Maria".

Paskui šventė tęsėsi dukters ir žento namuose – pp Elenos ir Algirdo Bazių rezidencijoj.

Jubiliatams **ILGIAUSIŲ METŲ** ir iš šių ML puslapių.

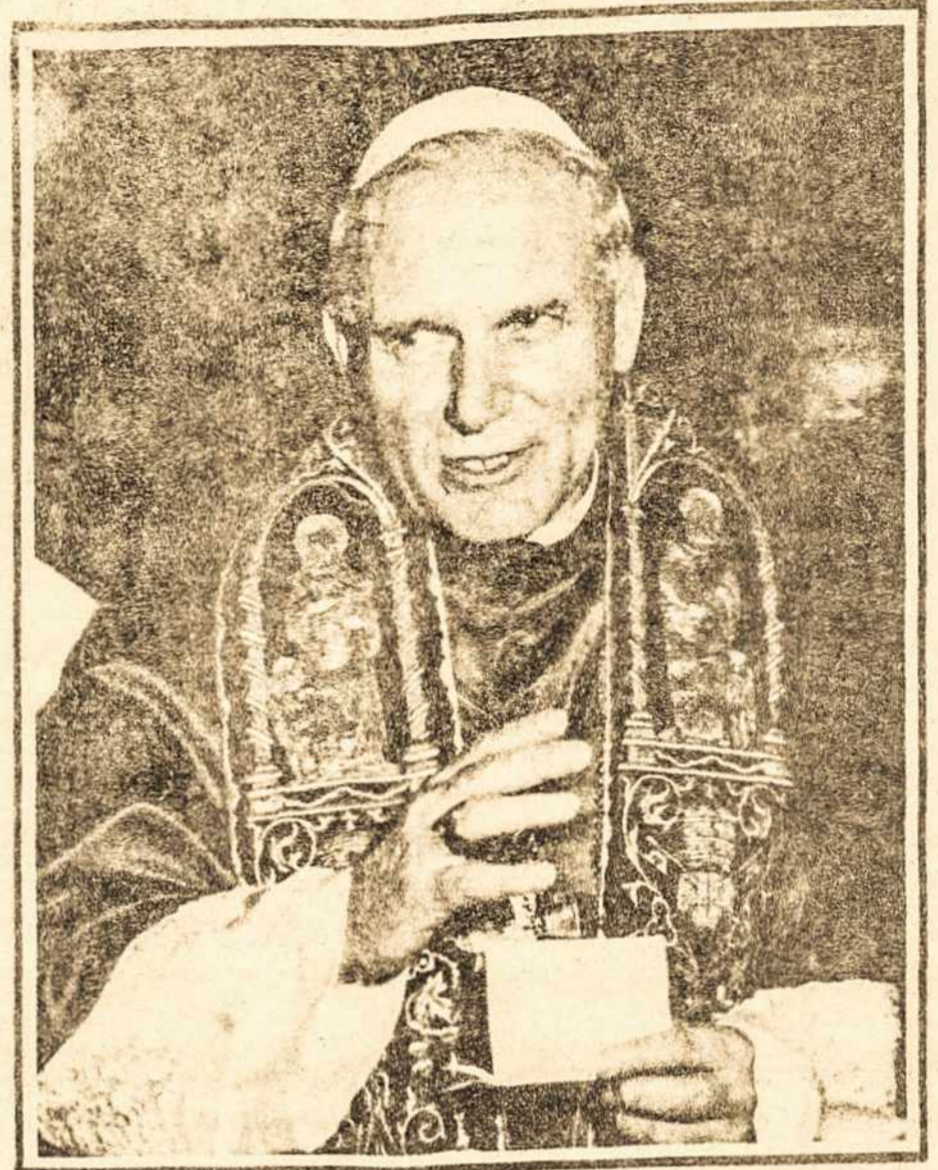
KALĖDINĖ KASETE

Lietuvių kalbos korespondencinis kursas kultūrinio priedu išleido kalėdinių giesmių (tradicinių ir naujų) juostelę **ŠVENTA NAKTIS (C-07)** kasetę. Palydi knygutė su giesmių žodžiais.

Tai ypač vertinga juostelė lietuviškai – kalėdinei nuotaikai pataikyti ir graži dovana visiems.

Gaunama V. Zelinos ir Šv. Kazimiero parapijų klebonijoje.

POPIEŽIUS ir LIETUVIAI

Lapkričio 18-27 dienomis Europoje lankėsi Pasaulio Lietuvių Bendruomenės vykdomasis vicepirmininkas **VACLOVAS KLEIZA**. Turėjo ir audienciją pas Popiežių Joną Paulių II. Bendros audiencijos metu PLB vykd. vicepirmininkas pasveikino Popiežių lietuvių vardu ir padėkojo už jo tartus lietuviškus sveikinimo žodžius. Popiežius pareiškė, kad **LIETUVIAI JAM VISUOMET BUVO ARTI ŠIRDIES IR JIS JUOS PRISIMENA KIEKVIENĄ DIENĄ SAVO MALDOSE**.

THE NEW YORK TIMES korespondentas Paul Hoffmann (10.29.78) cituoja vienos Vakarų valstybės ambasadorių Vatikanė: "Jūs atsimenate Stalino garų klausimą, kiek divizijų turi popiežius? Dabar Maskva gal atirs, kad popiežinės divizijos tikrai ten yra – Lenkijoje, Vengrijoje, Čekoslovakijoje, gal Lietuvoje ir Ukrainoje, bet kur Rytų Europoje, kur katalikai gyvena komunistinių režimų priespaudoje". (ELTA)

SKLEISKIME TARP KITATAUČIŲ LKB KRONIKĄ IŠEJUSIĄ PORTUGALIŠKAI. PLATINAMA NEMOKAMAI. GALIMA GAUTI ABIEJOSE KLEBONIJOSE.

MŪSŲ ŽINIOS

Sv. Kalėdų ir Naujų Metų Švenčių proga, sveikiname visus Brazilijoje gyvenančius lietuvius.

Šios Šventės teatneša visiems džiaugsmą, tesustiprina Tėvynės meilės dvasią, tesuveda visus veikėjus į darnų lietuvišką darbą.

Mintimis jungiamės taip pat su broliais ir sesėmis Tėvynėje tegul Betlėjaus Žvaigždė šviečia jiems visuomet naujo atgimimo viltimi ir skatina ieškoti vis naujų kelių į laisvę.

Braz. Liet. Bendruomenės Valdyba

Sveikiname visas lietuves moteris su Šv. Kalėdų ir Naujų metų šventėmis. Linkime gausios Kūdikėlio Kristaus palaimos jūsų šeimoms ir jūsų darbams.

Liet. Kat. Moterų Draugija

SV. KAZIMIERO PARAPIJŲ

BERNELIŲ MIŠIOS

bus 9 valandą vakaro, po Kūčių. Bus galimybė prieš Mišias priėti prie išpažinties Geresniam pasirušimui Kalėdų iškilmėms, bus rodomas filmelis apie Kristaus gimimą.

POSĖDŽIAVO NAUJOJI B.L.B.-nės VALDYBA

Gruodžio mėn. 12 d. įvyko pirmasis B.L.B.-nės naujos valdybos posėdis, kuriame jos pirmininkas J. Tatarūnas patiekė svarstymui visą eilę reikalų, k.a: IV Pasaulio Lietuvių Jaunimo kongresas; ateinančių metų pradžioje numatomas Sanpaulyje Koncertas (su iš Amerikos atvykstančiais artistais); ryšys su Pasaulio Lietuvių Bendruomene ir kita. Buvo nutarta, kaip ir kitais metais, Švenčių proga išsiuntinėti sveikinimus (Brazilijos lietuvių vardu) įvairioms valdžios įstaigoms, aukštiesiems pareigūnams bei laikraščių redakcijoms.

Sekantis B.L.B.-nės Valdybos posėdis bus gruodžio mėn. 28 d. O kito mėnesio vidury bus šaukiamas Tarybos posėdis su visų Sanpaulio liet. organizacijų atstovais.

M. V.

NOVAS PROFESSORAS

No dia 9 do mês corrente, às 20 horas, no Colégio São Miguel Arcanjo, realizou-se a formatura das alunas do Magistério e Secretariado, onde formaram-se em magistério entre outras SOFIA ŽŪTAUTAITĖ e TÂNIA EIMANTAITĖ.

A solenidade foi simples: uma missa onde todas as formandas participaram e no seu correr foram benzidos os anéis, que foram entregues às formandas pelos padrinhos.

Logo após a missa, a Colação de Graú teve o seu início.

A entrega dos diplomas foi feito pelas referidas paraninfas c/a ajuda da Diretora Palmira Pinto Atalla.

A paraninfa das formandas de magistério foi a Irmã Maria Giovanni e a das formandas de secretariado professora Manoelina de Barros.

Após o canto do Hino Nacional Brasileiro, os convidados retiraram-se do salão e foram cumprimentar as formandas.

Desejamos que as formandas, especialmente SOFIA ŽŪTAUTAITĖ e TÂNIA EIMANTAITĖ, para que no exercício de sua profissão trabalhem para a felicidade e a construção de um Novo Mundo.

Maristela

Lietuviškai kalbanti
Vyru – moterų – vaikų
gydytoja

DRA. HELGA HERING
médica

**HOMENS – SENHORAS
CRIANÇAS**

nuo 8 iki 12 val.:
Av. Eulina, 99 – V. Sta.
Maria (skersgatvis ties nr.
2214, Av. Deputado Emílio
Carlos – B. do Limão)

nuo 14 iki 18 val.:
Rua Quartim Barbosa, 6
(paskutinė stotis onibus
Vila Santista - Bairro do
Limão).
Tel. 265.7590

ATVAŽIUOJA.

Lietuvių Jaunimo Sąjunga Brazilijoje praneša ir kviečia visą Brazilijos Lietuvių Koloniją, Lietuvių Kolonijos draugus bei prietelius dalyvauti

VIOLETOS RAKAUSKAITĖS ESTRADINĖS MUZIKOS KONCERTE

Kuris įvyks Sausio pabaigoje arba Vasario mėn. pradžioje (vėliau bus paskelbta tiksliai data bei vieta).

Pelnas skiriamas padengti dalį kelionės išlaidų lietuvių jaunimo į IV-jį Pasaulio Lietuvių Jaunimo Kongresą, Vokietijoje, kuris įvyks 1979 m. Liepos mėn.

Pasiruoškite ir nepraleiskite progos.

B.L.J.S.

KALĖDŲ ŠVENČIŲ proga

sveikiname parapičius, ML skaitytojus bei rėmėjus ir visus tautiečius, linkėdami, kad užgimęs Kristus ateinančiais 1979 metais duotų sveikatos, daug dvasinės ramybės, gražaus sugyvenimo, darnaus sėkmingo darbo šeimos, visuomenės ir Tėvynės labui.

Bernelių ir Naujųjų Metų Mišios bus laikomos kaip tik šiomis intencijomis už visus tautiečius.

Saleziečiai

J. BUTRIMAVIČIUS

ADVOCACIA

CIVIL – Inventário, Despejo, etc.

COMERCIAL – Falência, Concordata

Execução, Cobrança, etc.

TRIBUTÁRIA – Imposto de Renda, ICM, IPI

KALBAMA LIETUVIŠKAI

ESCRITÓRIOS:

Rua Barão de Iguape, 212 - 4° and. s/45 – Liberdade
Horário: Das 9:00 às 11:00 e das 14:00 às 18:00

Rua Campos Novos, 590 – Vila Zelina
Horário: Das 19:00 às 21:00

FÁBRICA DE GUARDA-CHUVAS

Guarda chovas de todos os tipos, para homens, senhoras e crianças. Mini-sombrinhas, tipo italiano e alemão.

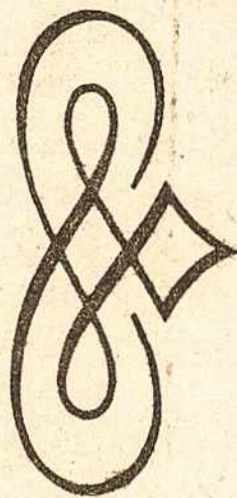
Vicente Vitor Banys Ltda.

Inscr. Estadual: 104.519.617

C.R.C.80.882.909/001

R. Coelho Barradas, 104
V. Prudente

Fones: 274.0677 - (Res. 274.1886)
São Paulo

Aliança Lituana Brasileira

convida os prezados associados e amigos para o

REVEILLON

a realizar-se 31-12-78, às 22 horas, Rua Lituania, 67 - Moóca

NAUJŲ METŲ SUTIKIMAS

Rengia Šv. Juozapo Bendruomenė Jaunimo naudai.

SESELIŲ PRANČIŠKIEČIŲ SALĖJE
V. Zelina

Šaltų užkandžių stalas

Karšta Kalėkutų Vakarėnė 21 val.
Gėivūs ir stiprūs gėrimai

ORKESTRAS **Renas cença**

DALYVAUKITE! SAVŲJŲ TARPE

SUTIKSITE METUS IR PAREMSITE
LIETUVIŠKĄ JAUNIMĄ.

ISIGYKITE PAKVIETIMUS IŠ ANKSTO.
RENGIMO KOMISIJA.

Pakvietimų; Naujųjų Metų Sutikimą galima gauti pas p. Petrą Šimonį (fone: 63.4938), P.P. Tatarūnus (273.5799), Joną Laurinavičių R. Manais, 143 (272.8681).

V. Zelinos klebonijoje (63.5975)
Pas Tėvus Saleziečius (273.0338)

Dar platinami bilietai ML-vos naudai. Gruodžio 23 d. per Valstybinę loteriją bus traukiamos premijos – mūsų menininkų dovanoti paveikslai: 1. inž. Kazio Audenio (iš Rio de Janeiro) KORKOVADAS ir 2. p. Stasės Steponaitienės (iš Santos) GĖLĖS.

GERIAUSIA KALĖDŲ bei N. METŲ DOVANA
giminei ar tautiečiui –
UŽSAKYTI MŪSŲ LIETUVĄ 1979 metams.
Ji kas savaitę per visus metus primins Jūsų gerumą.

Šio ML numerio

GARBĖS LEIDĖJAI
ONA ir PETRAS ŠIMONIAI

p. Onos gimtadienio proga (27.XII.)

Jedviem geriausi linkėjimai ir gili padėka

ML administracija

A ASSOCIAÇÃO LITUANO-BRASILEIRA DE VILA ANASTÁCIO CONVIDA SEUS AMIGOS PARA PARTICIPAREM DO REVEILLON DIA 31/12/78, COM INICIO ÀS 22,00 HORAS À RUA CAMACAN Nº 625 – V. ANASTÁCIO.

RESERVAS DE CONVITES ATÉ O DIA 28/12/78 PELOS TELEFONES: 211-8607 ou 261-8718 (GENY)

LIETUVIŠKOJI ŠEIMA YRA MAŽOJI LIETUVA;
KURIOJE AUGA ATEITIES TAUTA

SEMANÁRIO NOSSA LITUÂNIA

MŪSŲ
LIETUVA

Caixa Postal 4421
01000 São Paulo, SP.

Director responsável
VYTAUTAS BACEVIČIUS

Redige: Equipe Editorial
Administrador: Stanislo Šileika

METINĖ PRENUMERATA: 210 kr. GARBĖS PRENUMERATA: 1.000 kr. Paskirto numerio kaina: 5,00 kr. Užuojeistos ir sveikinimai nuo 100 kr. pagal didumą. Dėl kitų skelbimų tartis su administracija. Čekius rašyti: "Stanislo Šileika" vardu.

Straipsnius ir korespondenciją redakcija taisy, pertvarko savo nuožiūra. Nenaudoti raštai grąžinami tik autoriui prašant. Pavardė pasirašyti straipsniai nebūtina išreikšti redakcijos ir leidėjų nuomonę. Už skelbimų kėtbą ir turinį redakcija neatsako. Laikraštis spausdinamas pirmadienį; vietinės žinios ir pranešimai 9-10 puslapiams redakcijai įteiktini novėliau kaip iki sekma dienio vakaro.